

Hoe (on)wetend zijn de natuurwetenschappen vandaag?

Raymond Saerens in "Terugkeer naar Levenslicht"(1e jaargang, nr 4: winter 2017/2018)

De natuurwetenschappen hebben door hun reductionistische werkwijze op materieel vlak heel wat ontdekt en we staan versteld van onze kennis. Het is verbazingwekkend hoe gedetailleerd en hoe diep deze kennis reikt, denken we maar aan de moleculaire biologie, de menselijke fysiologie. Maar kosmologen weten veel, maar wat ze weten is slechts een bagatel [kleinigheidje]: ze weten eigenlijk slechts een klein beetje over amper 5% van het universum en helemaal niets over 95% ervan!

Deze beperkende wetenschappelijke methodiek heeft echter gemaakt dat de geest en het bewustzijn werden buitengesloten. Daardoor hebben zij [de reductionistische natuurwetenschappers] het nu zo moeilijk met deze fundamentele menselijke essentie. We kunnen twee denkwijzen binnen de wetenschappen onderscheiden:

- de beproefde, traditionele denkwijze, gegrond op verouderde inzichten;
- de moderne denkwijze die steunt op de nieuwe kennis en inzichten ondersteunt.

De laatste groep wetenschappers erkennen de *bewezen* kennis van de kwantummechanica dat bewustzijn primair en noodzakelijk is voor alle materiële fenomenen. **Materie is gestold bewustzijn.** Max Planck (1858-1947), grondlegger van de kwantum-mechanica, stelde al dat bewustzijn *primair* is en materie een *afgeleide* ervan.

Weten is de vertrouwde en de onbekende omgeving kennen door ervaring of overdracht van informatie. 'Ware, gerechtvaardigde overtuiging' noemde Plato het.

Daarmee ontstaat het volgend probleem: *Wat is waar?*

Vergilius (70 v.Chr.—19 na Chr.) laat Aeneas zeggen: '*Experto credite*' (*Geloof het ervaren*). '*De geest beweegt de materie.*' En dat is wat kwantumfysici vandaag zeggen. Amit Goswami bijvoorbeeld zegt: '*Bewustzijn is de ware realiteit en materie is een epifenomeen dat aan het triviale grenst.*'

Bewustzijn blijkt het *weefsel* van het universum te zijn. Binnen de *snaartheorie* verschijnen snaartjes uit en verdwijnen ze in het 'niets', dat het *kwantumveld*, het universele bewustzijnsveld, wordt genoemd dat verleden, heden, toekomst, gedachten, herinneringen... bevat.

Zijn de hersenen wel of niet de bron van bewustzijn?

In de huidige academisch-wetenschappelijke opvatting is een bewustzijn niet mogelijk wanneer de hersenen niet werken. Maar hoe *wetenschappelijk* is dit idee? De opvatting steunt op niet het minste wetenschappelijke bewijs. Er zijn daarentegen zeer sterke aanwijzingen en bewijzen dat het bewustzijn na de dood voort bestaat en in omvang en helderheid toeneemt. BDE's zijn geen *hallucinaties* zoals de klassieke wetenschappers het willen wegverklaren. Door derden bevestigde Waarneming is een empirisch feit, geen waanidee. Daarom is het boek van Rivas, Dirven en Smit '*Wat een stervend brein niet kan*' zo belangrijk. [Evenals de uitgebreidere Amerikaanse uitgave daarvan, *The Self Does Not Die* — red.]

Onlangs verscheen een studie van Bruce Greyson en Michael Nahm over normaal functionerende mensen met amper hersenen (*hydrocephalie*). De gebieden die volgens de academici verantwoordelijk en noodzakelijk zijn voor het bewustzijn, zijn afwezig! Hoe is dit te rijmen met de gevestigde opvatting?

Hoe wetenschappelijk is de wetenschappelijke methode?

De conventionele wetenschappelijke methode is zeker niet de enige bron van geldige kennis. Als de empirische wetenschap de geldigheid van elke vorm van *innerlijke kennisverwerving* verloochent, wijst ze daarmee haar eigen geldigheid af, aangezien een groot deel ervan op innerlijke structuren en innerlijke vormen van weten berust die niet door de zintuiglijke waarnemingen werden verworven, noch zintuiglijk geverifieerd: logica, wiskunde, enz. Geen enkele ervan bevindt zich in de uitwendige, zintuiglijk waarneembare wereld; het zijn subjectieve en intersubjectieve gebeurtenissen. *Spiritueel empirisme* is evenzeer een bron van geldige kennis omdat ze de

drie fasen voor geldige kennis volgt (Ken Wilber).

De bekende evolutiebioloog en scepticus Richard Dawkins stelt: *'De meting van de statistische onwaarschijnlijkheid van een suggestie is de enige weg om ham geloofwaardigheid in te schatten.'* Welnu, de berekeningen van de vermaarde wis- en natuurkundige Roger Penrose voerden tot het besluit dat de fijne afstemming van het universum zo nauwkeurig is dat de kans dat dit op toeval berust 1 op 10^{10} tot 1 op 10^{123} macht... Een getal dat decimaal niet uit te drukken is, zelfs als men op elk deeltje in het universum een nul kon plaatsen: er zijn niet genoeg deeltjes voor alle nullen na de komma! En toch klampen de gevestigde wetenschap en Dawkins zich vast aan de onredelijke materialistische opvatting.

De waarschijnlijkheid dat uit twintig aminozuren (de 20 bouwstenen van eiwitten) spontaan een eiwit-molecuul wordt gevormd is 1 op 20^{100} . Dat is vergelijkbaar met een orkaan die over een autokerkhof raast, waarbij door een spontane *toevalstreffer* een Boeing 747 wordt samengesteld.

Hiertegenover staan andere cijfers. In 1969 werden de resultaten van 2549 parapsychologische testen (*Ganzfeld-sessies*) door onderzoeker Dean Radin via meta-analyse (een algemeen aanvaarde en toegepaste statistische methode) samengebracht. De waarschijnlijkheid dat het gezamenlijke resultaat door toeval tot stand komt bedroeg 1 op 1 biljard (= miljoen x miljard). En in 1987 deden de psychologen Roger Nelson en Dean Radin een *meta-analyse* van de resultaten van 832 bevindingen. Het resultaat was dat de waarschijnlijkheid dat het gezamenlijke resultaat op toeval berustte, 1 op 1 biljoen was.

Conclusie

M.a.w. de statistische onwaarschijnlijkheid van de aannamen en verklaringen waarin Dawkins en consorten geloven, is ontzettend veel groter dan de onwaarschijnlijkheid van wetenschappelijk onderzochte paranormale en NDE-fenomenen.

Intellectuele bescheidenheid eist dat we aan de verleiding weerstaan om aan te nemen dat de werktuigen waarover we nu beschikken in principe toereikend zijn om de mens en het universum in zijn geheel te begrijpen. En toch wordt aan het materialistische standpunt vastgehouden, vaak met de furie van een *duivel in een wijwatervat*, louter om de spirituele dimensie in de (natuur)wetenschappen te omzeilen.